

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Z. S.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, odbor cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2014, č. j. KRPA-159017-13/ČJ-2014-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2014, č. j. 4 A 18/2014 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví vymezenému rozhodnutí žalované (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), kterým bylo rozhodnuto o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že stěžovateli bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění, které bylo s ohledem na odkladný účinek podané kasační stížnosti vykonatelné 4. 4. 2014. Následně mu byl udělen výjezdní příkaz s platností od 9. 4. 2014 do 19. 4. 2014. Dne 22. 4. 2014 se dostavil na služebnu Policie České republiky s žádostí o vydání nového výjezdního příkazu. Z protokolu o podání vysvětlení s ním sepsaného na služebně téhož dne mimo jiné plyne, že po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky nevystoupal a po vydání prvního výjezdního příkazu k tomu ani neučinil žádné kroky.

Sám uvedl, že byl doma u syna a snažil se zjistit, co může udělat, aby na území České republiky mohl zůstat. K dotazu pak uvedl, že se vrátit do své vlasti může, že tam má dům, ale vrátit se nechce. Při tomto jednání jeho právní zástupce navrhl složení částky 100 000 Kč jako finanční záruky ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Téhož dne bylo rozhodnuto o stěžovatelově zajištění.

[3] Městský soud dospěl k závěru, že žalovaná se dostatečně zabývala možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b zákona o pobytu cizinců (dále též „zvláštní opatření“), a ztotožnil se s ní v tom, že v případě stěžovatele není dána záruka, že nebude případný výkon správního vyhoštění mařit.

[4] Dle názoru městského soudu nelze souhlasit s námitkou, že žalovaná nezohlednila rodinné a soukromé poměry stěžovatele. Těmito poměry se správní orgán zabýval již v řízení o správním vyhoštění. Stěžovatel sám neuváděl nové skutečnosti a je zřejmé, že správnímu orgánu jsou tyto skutečnosti známy a hodnotil je v rámci posouzení otázky, zda lze uložit zvláštní opatření. Rozhodnutí o zajištění je přiměřené i s ohledem na případný dopad tohoto rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, a to z důvodu, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Dle jeho názoru městský soud převzal nezákonnosti rozhodnutí žalované, když zamítl jeho žalobu.

[6] Stěžovatel předně namítá, že rozhodnutí žalované a městského soudu nebylo řádně odůvodněné, protože neobsahuje dostatečné úvahy o tom, proč nepostačovalo užití zvláštních opatření. V této souvislosti připomíná povahu zajištění coby mimořádného a krajního prostředku, kterým se zasahuje do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby, a zdůrazňuje, že s ohledem na jeho charakter musí být rozhodnutí o zajištění vyčerpávajícím způsobem zdůvodněno. Zároveň odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně na rozsudek ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 As 16/2012 – 30, rozsudek ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, a rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74; všechny dostupné z www.nssoud.cz, stejně jako další zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu). Podotýká, že je nutné mít na paměti fakultativní charakter institutu zajištění a jeho nepřípustnost, je-li účelu zajištění možné dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky.

[7] Rozhodnutí o zajištění není dostatečně odůvodněno, když žalovaná pouze stroze rekapituluje pobytovou historii stěžovatele a konstatuje, že v jeho případě nemohou být účinně uplatněny mírnější donucovací opatření, aniž by obsahovalo dostatečné úvahy, proč nepostačovalo užití zvláštních opatření a proč je zajištění nezbytné k dosažení účelu správního řízení. Správní orgán je povinen výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění.

[8] Mimo to vůbec nebyla vypořádána skutečnost, že stěžovatel má na území rodinu (vnuka, snachu a syna) tvořenou občany České republiky. Z tohoto důvodu je zřejmé, že vycestování je minimálně z organizačního hlediska složité.

[9] Dále nesouhlasí s tím, že nebylo přistoupeno k aplikaci zvláštních opatření, když zdůrazňuje, že se dostavil dobrovolně na pracoviště správního orgánu, tudíž se nijak neskryval, a nabídl finanční záruku za své vycestování. Pokud uvedl, že nemá zájem vycestovat do své vlasti, neznamená to automaticky kategorickou neochotu k opuštění území Evropské unie.

Dále uvádí, že aplikace ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovanou byla nezákonná a jeho zajištění s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 5/01, a nález ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 28/98, hodnotí jako nepřiměřené.

[10] Stěžovatel upozorňuje na rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, Hassen El Dridi, C-61/11 PPU, který se vztahuje ke směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), který závazně stanovuje postup při maření úředního vyhoštění cizince.

[11] S ohledem na výše uvedené navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[12] Žalovaná nevyužila svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] V první řadě se zdejší soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu vznesenou v kasační stížnosti, kterou by se musel Nejvyšší správní soud zabývat dle § 109 odst. 4 s. ř. s. i z úřední povinnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[15] Zmíněnou nepřezkoumatelnost stěžovatel spatřuje v tom, že napadený rozsudek ani rozhodnutí o zajištění dostatečně neodůvodňují možnost uložení zvláštního opatření namísto vydání rozhodnutí o zajištění. Dle hodnocení Nejvyššího správního soudu napadený rozsudek i rozhodnutí žalované ve vztahu k zvláštním opatřením veškerá výše uvedená kritéria splňují. Městský soud se k dané otázce vyjádřil, když se ztotožnil s názorem žalované, že v případě stěžovatele není dána záruka, že nebude případný výkon správního vyhoštění mařit. Stěžovatel se měl dopustit během svého pobytu na území České republiky řady negativních jednání. Soud v této souvislosti připomíná, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, neboť pobýval na území České republiky více než dva roky bez víza. Po vyčerpání opravných prostředků se vykonatelnému rozhodnutí o správním vyhoštění nepodvolil a z území nevycestoval, ani k tomu neučinil žádné kroky. Z prohlášení učiněného do protokolu o podání vysvětlení vyplývá, že z České republiky vycestovat nechtěl a činil vše pro to, aby zde mohl zůstat. Rovněž žalovaná své rozhodnutí řádně zdůvodnila, když je patrné, že k uložení zvláštního opatření nepřistoupila zejména s ohledem na skutečnost, že po platnosti výjezdního příkazu mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a s ohledem na obsah prohlášení učiněného do protokolu o podání vysvětlení. Nelze proto souhlasit s tím, že by žalovaná náležitě nevyložila, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění.

[16] Je tak možné ze strany zdejšího soudu na základě kasační námitky přezkoumat i hodnocení městského soudu shrnuté v předchozím odstavci. Namítá-li stěžovatel nesprávné právní posouzení možnosti uložení zvláštního opatření žalovanou, resp. městským soudem, lze s ním souhlasit v obecných východiscích ohledně toho, jak je třeba přistupovat k institutu zajištění, jako je požadavek mimořádnosti užití institutu zajištění a z toho vyplývající požadavky na náležité odůvodnění. V kasační stížnosti zmíněná judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 As 16/2012 – 30, rozsudek ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, a rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74) dopadá právě na tato obecná východiska. Nejvyšší správní soud však nepřisvědčil tvrzení, že žalovaná a městský soud pochybily při aplikaci těchto obecných východisek na posuzovanou věc.

[17] K zajištění cizince lze přistoupit za kumulativního naplnění podmínek uvedených v ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jednou ze zákonných podmínek je skutečnost, že *nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování*. Právní úprava tak sleduje, aby v souvislosti se správním vyhoštěním bylo využíváno co nejméně invazivní opatření směřující vůči cizinci.

[18] Jak však poznamenal zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 – 64, *„zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kžitému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložení zvláštního opatření neohroží výkon správního vyhoštění.“*

[19] Na tomto místě je vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 – 34 (na který ostatně správně poukazuje v odůvodnění svého rozhodnutí i městský soud), podle kterého: *„Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž lze např. řadit již zmíněné zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při hodnocení toho, zda uložení zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno lišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. Zatímco v prvním zmíněném případě není zcela jisté, že správní vyhoštění bude vůbec uloženo a správní orgán hodnotí z informací o dosavadním jednání cizince, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude mařen ze strany cizince, ve druhém zmíněném případě je situace odlišná v tom smyslu, že již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Stejně jako v případě, kterého se týkalo citované rozhodnutí, i v nyní projednávané věci se jedná o situaci popsanou na druhém místě, tj. stav, kdy bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění a kdy stěžovatel neopustil území v době, kdy tak měl učinit. V obou případech disponovala žalovaná konkrétními poznatky o tom, jak se stěžovatel staví k pravomocnému rozhodnutí o vyhoštění, u kterého již uplynula lhůta k vycestování.

[20] V daném případě tak mohla žalovaná při hodnocení dostatečnosti tzv. zvláštního opatření za účelem zajištění cizince vycházet z konkrétních poznatků vypovídajících o tom,

jak se stěžovatel staví k pravomocnému rozhodnutí o jeho vyhoštění, u něhož již uplynula lhůta k vycestování. Žalovaná ve svém rozhodnutí zdůraznila, že stěžovatel dobrovolně nerespektoval povinnost uloženou mu rozhodnutím o správním vyhoštění. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 22. 4. 2014 výslovně uvedl, že si je vědom skutečnosti, že na území České republiky pobývá neoprávněně. V zemi původu má dům, má dostatečné prostředky na vycestování. Vrátit se může, ale nechce. V návratu do jeho domoviny mu tak nic nebránilo.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaná shromáždila konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se stěžovatel stavěl k pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo uloženo. V nynější věci bylo možno vycházet z konkrétního jednání cizince, který nerespektoval uložené správní vyhoštění, ačkoli měl dle svého vyjádření dostatek prostředků na návrat a v zemi původu se měl kam vrátit. Z tohoto jednání vyplynula důvodná obava, že se nehodlá podrobit povinností vyplývajícím ze správního vyhoštění, a to i za cenu ignorování správního rozhodnutí, které bylo v jeho věci vydáno. Takové jednání pak odůvodňovalo použití opatření, které efektivně znemožní se realizaci správního vyhoštění vyhýbat tak, jak to činil v minulosti. Tímto efektivním opatřením bylo v daném případě jeho zajištění. Závěry žalované, že dobrovolně území České republiky neopustil, ačkoli mu v tom nic nebránilo, tak nalezly oporu ve spisovém materiálu. Na základě konkrétního jednání tak mohla žalovaná usoudit, že není ochoten území České republiky opustit, ačkoli mu bylo uloženo správní vyhoštění, v daném případě tak jeho přístup k uloženému správnímu vyhoštění zakládal důvodnou domněnku, že výkon správního vyhoštění by mohl být zmařen, pokud by žalovaná přistoupila k méně účinným opatřením, než bylo zajištění. Tuto důvodnou domněnku nebyla způsobilá rozptýlit ani skutečnost, že se dostavil dobrovolně na pracoviště správního orgánu a že nabídl finanční záruku za své vycestování. Zajištění provedené žalovanou s ohledem na výše uvedené nevybočilo z mezí zákonnosti a bylo přiměřené, a to i s ohledem na obecné závěry vyslovené v kasační stížnosti citované judikatury Ústavního soudu (nález ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 5/01, a nález ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 28/98), která se však jinak týká jiných otázek.

[22] V této souvislosti lze uvést, že míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince se liší s ohledem na jednotlivé důvody zajištění popsané v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je tak dán důvod zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil k uložení zvláštního opatření. Pokud by totiž platilo, že je třeba nejprve vždy zvažovat uložení zvláštních opatření, pak by tak bylo nutné činit i v případě, že cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování [důvod zajištění dle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců]. V tomto případě, je však aplikace zvláštního opatření zásadně vyloučena. Za situace, kdy již v minulosti bylo uloženo zvláštní opatření, a cizinec závažným způsobem porušil povinnosti vztahující se k tomuto opatření, je zřejmé, že napříště nepostačuje jeho uložení, a je nutné využít účinnějšího prostředku. Tento prostředek představuje zajištění. Samo jednání uvedené v § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zásadně implikuje důvodnou obavu, že výkon správního vyhoštění by mohl být zmařen, pokud by správní orgán využil jiný institut než právě zajištění. Obdobná je pak situace v nyní aplikovaném důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c).

[23] Mimo to je možné poukázat i na skutečnost, že nucená realizace správního vyhoštění cizince, který se doposud nepodrobil uloženému správnímu vyhoštění a ve stanovené lhůtě nevycestoval, předpokládá ve smyslu § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nejprve jeho zajištění. Proto pokud cizinec dodatečně neopustí území dobrovolně, nelze jeho vyhoštění dosáhnout bez jeho předchozího zajištění.

[24] Podpůrně lze odkázat i na závěr Ústavního soudu, který učinil při hodnocení ústavnosti § 124 zákona o pobytu cizinců, na jehož základě byl stěžovatel v nynější věci zajištěn, v nálezu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, publikovaném pod č. 229/2009 Sb. a jako N 115/53 SbNU 427, dostupném z <http://nalus.usoud.cz>; Ústavní soud v bodu 126. konstatoval, že „je zcela v dispozici samotného cizince, zda se chce vyhnout svému zajištění tím, že z území České republiky dobrovolně vycestuje. Pokud tak neučiní, dává zřetelně najevo, že je ochoten strpět omezení osobní svobody zajištěním, a to za podmínek stanovených tuzemským právním řádem.“

[25] Zajištění odpovídalo také požadavkům obsaženým v návratové směrnici. Podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice bude k zajištění přistoupeno v případě, kdy nebylo možné využít alternativních mírnějších donucovacích opatření za účelem vycestování. Tuto posloupanost zajišťovacích opatření žalovaná dodržela, protože v rozhodnutí o zajištění nejprve náležitě zvážila možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, která odpovídají „mírnějším donucovacím opatřením“ podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal ani jakýkoliv nesoulad s rozsudkem Soudního dvora ve věci Hassen El Dridi, kterého se stěžovatel dovolával. Rozsudek se zabýval především otázkou možnosti uložení trestu odnětí svobody neoprávněně pobývajícím státnímu příslušníkovi třetí země, pokud v rozporu s příkazem k opuštění území členského státu Evropské unie v určité lhůtě na tomto území setrvává, tedy otázkou, která se míjí s předmětem řízení o zajištění stěžovatele. Pro nyní posuzovanou věc může být relevantní pouze potvrzení skutečnosti, že návratová směrnice „zavádí přesný postup, který má každý členský stát použít při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a stanoví pořadí jednotlivých po sobě jdoucích fází, které tento postup zahrnuje“ (bod 34 rozsudku Hassen El Dridi). V tomto ohledu žalovaná nepochybila.

[27] V souladu s čl. 6 odst. 1 návratové směrnice bylo nejprve vydáno rozhodnutí o navrácení (rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele ve spojení s rozhodnutím vydaným v odvolacím řízení). Stěžovateli byla v souladu s čl. 7 odst. 1 téže směrnice stanovena přiměřená lhůta k dobrovolnému návratu v délce 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, tj. od 5. 11. 2013. Lhůta 15 dnů je bezpochyby přiměřená ke splnění povinnosti vycestovat z území. Nehledě na skutečnost, že lhůta, kdy mohl dobrovolně území opustit, trvala do 19. 4. 2014, a to s ohledem na přiznaný odkladný účinek kasační stížnosti a následně vydaný výjezdní příkaz s platností právě do 19. 4. 2014. Dobrovolného návratu však nevyužil a ještě dne 22. 4. 2014 se zdržoval na území České republiky neoprávněně. V takovém případě z čl. 8 odst. 1 a 4 návratové směrnice i z rozsudku Hassen El Dridi (viz bod 38 uvedeného rozsudku) vyplývá povinnost členského státu uskutečnit vyhoštění a přijmout přiměřeným způsobem nezbytná opatření, včetně případných donucovacích opatření. K dodržení posloupanosti donucovacích opatření se Nejvyšší správní soud vyjádřil již výše v bodu [26]. Soudní dvůr také potvrdil, že členské státy mohou zbavit cizince svobody jeho zajištěním v případě, kdy výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění může být s ohledem na konkrétní situaci ohrožen jednáním dotčené osoby (viz bod 39 rozsudku Hassen El Dridi).

[28] V další námitce stěžovatel vytkl, že byl zcela nedostatečně posouzen možný zásah do jeho rodinného života, když uvádí, že nebyla vypořádána skutečnost, že má na území rodinu tvořenou občany České republiky. I v tomto ohledu tak namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

[29] V souladu s judikaturou zdejšího soudu, má správní orgán v řízení o zajištění cizince povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, pokud jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit

si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné. Pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit, správní orgán nesmí cizince zajistit (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150).

[30] Z odůvodnění zmiňovaného rozhodnutí rozšířeného senátu je patrné, že směřuje především k situaci, kdy je teprve zahájeno řízení o správním vyhoštění a není dosud vydáno rozhodnutí ve věci samé (srov. zejm. bod 27, v němž rozšířený senát stanoví povinnost správního orgánu v řízení o zajištění „předběžně“ posoudit možné překážky správního vyhoštění). V nyní posuzované věci již bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele. Ten proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal odvolání. Následně inicioval řízení před městským soudem i před Nejvyšším správním soudem, který o jeho kasační stížnosti rozhodl zamítavě rozsudkem ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Azs 59/2014 - 45. Žalovaná proto nemusela činit pouze předběžný úsudek o možných překážkách vyhoštění stěžovatele, ale mohla vyjít z pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění.

[31] Od této skutečnosti je pak nutné odvíjet také požadavky na rozsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění ve vztahu k možnému zásahu do rodinného života stěžovatele, ke kterému by mohlo dojít jeho vyhoštěním. V řízení o správním vyhoštění byla tato otázka již podrobně vypořádána. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel do protokolu o podání vysvětlení ze dne 22. 4. 2014 uvedl, že se synem, jeho manželkou a vnukem, kteří jsou občany České republiky, žije ve společné domácnosti. To ostatně uváděl i v řízení o správním vyhoštění, kdy se toto tvrzení ukázalo jako nepravdivé. V rozhodnutí o správním vyhoštění byla těmto okolnostem věnována patřičná pozornost, a proto se jeví požadavek na opětovné zkoumání možnosti zásahu do rodinného života stěžovatele v daném případě jako nadbytečný.

[32] Navíc i rozšířený senát si byl vědom toho, že časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený, a vzal v úvahu, že prvotní zajištění podle § 27 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, může trvat nanejvýš 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody. Do té doby musí být vydáno a cizinci doručeno rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců (viz bod 26 shora uvedeného usnesení rozšířeného senátu). Je proto třeba zohlednit, že časový prostor pro skutková zjištění a jejich vyhodnocení (a to nejen ve vztahu k rodinnému životu cizince) z hlediska podmínek pro zajištění je nanejvýš dva dny.

[33] Jako nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. hodnotí zdejší soud námitku, že vycestování je organizačně složité, neboť má na území několik členů své rodiny. Tuto námitku totiž stěžovatel vznesl až v kasační stížnosti, nikoliv v řízení před městským soudem, ačkoliv tak učinit mohl.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník řízení o kasační stížnosti, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch

neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly její běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu